

Malokyšické

OZVĚNY

Zpravodaj obce Malé Kyšice, ročník III / 2009, číslo 1 (74)

Komentář

NAD STRÁNKAMI MALOKYŠICKÉ KNIHY

V polovině měsíce prosince minulého roku byla při slavnostním setkání občanů v LICE představena kniha o Malých Kyšicích, a to všem těm, kteří reagovali na výzvu obecního úřadu (zveřejněnou v Ozvěnách) a jakkoliv při jejím zpracovávání pomohli: ať už radou, upřesněním místních událostí, zapůjčením fotografií nebo finančně. Následně po 13. prosinci roku 2008 se kniha s názvem „Na kyšických Chaloupkách“ začala prodávat jak na našem obecním úřadě, tak následně i v místní prodejně smíšeného zboží. Je potěšitelné, že se dnes skoro celá polovina nákladu již nachází mezi Vámi – čtenáři. To není konstatování, to je jen vysvětlující úvod pro tento komentář.

Otevirám stránky zmiňované knihy a dnes už klidný a s úsměvem se vracím o pět měsíců zpět, kdy jsem sice nepochyboval ani o jejím obsahu, ani o ujišťování jejího autora: „Starosto, v půlce prosince Kyšičky vydáváme!“, ale bál jsem se, jak potom takový počin vydavatele (v podobě zastupitelstva obce) přijmete vy – naši voliči.

Ohlas je velmi příznivý, i když možná se najdou i takoví, kteří vydání knihy o tak malé obci jako je naše považují za zbytečnost, jiní zase mohou tvrdit, že použité finanční prostředky na vydání knihy se mohly vynaložit na něco jiného. Ano, souhlasím, ... ale na celou věc se lze podívat i z druhé strany. Například v Otavovicích, jak vím z denního tisku, mají Lici Bílou, a ta v této nenápadné obci bez nároku na honorář místním čas od času udělá takový kulturní program jako kdyby zpívala v Lucerně. V Družici zase mají fotbalového internacionála Jana Suchopárka; přesně nevím, jakou fotbalovou školu pro mládež jim tam založil, ale opět z novin

vím, že se na družickém hřišti mladé fotbalové generaci věnuje. Jinde se obdivujeme na násvi pěkně vylesanému sousoší, a pak zjistíme, že jeho autor – sochař – je od nich, ... jenže u nás - v Malých Kyšicích - všichni dobře víme, že zde nemáme ani sochaře, ani fotbalového internacionála, natož „zlatou slavici“ Lucii Bílou. Máme tu ale, stejně jako i jiné obce mají, svého kronikáře! Ten náš se asi od těch ostatních kronikářů trochu liší. Co vím, tak v letech 2002-2007 napsal čtyři knížky. A ty nejsou ledajaké! Pojednávají o minulosti obcí okresu Kladno, o jejich symbolech, o dějinách sportu... Pojednávají tedy i o Unhošťsku a

tim i o našem okolí. Necht' mi je proto prominuta následující otázka: „Tak proč těchto jeho schopností – právě u nás – také nevyužít?“

Jak už dnes všichni dobře víme, tak se i stalo. Máme před sebou knihu o minulosti i současnosti vlastní obce; knihu, která nám říká a mistry i ukazuje jací byli naši malokyšičtí předchůdci, co dělali, jak prožívali své dny, a to ať pracovní, tak i sváteční. Kniha vypovídá i o nás – toho času v Malých Kyšicích žijících. Nezapírám, náklady na její vydání, přestože byla napsána bez jakýchkoliv honorářů byly v podmínkách naší obce nemalé. Ale pomohli nám někteří z vás – 13 sponzorů – za což všem těmto dárcům děkujeme. Zbytek, chybějící část, sice doplátí z vlastních finančních prostředků naše obec, ale knížka si na sebe vydělává a vydělá; prodává se, jak se dočtete na jiném místě tohoto čísla Ozvěn.

Denně v republice vychází desítky různých knížek, ale ta o kyšických Chaloupkách, ta je nám cenná nejen tím, že jednou – třeba za padesát, za sto let – bude vyprávět i o nás. Pravda, i okolní obce vydávají o sobě, o své minulosti i současnosti zajímavé práce v podobě rozličných brožur a výjimečně i obrazových publikací. Dnes už jim nemusíme závidět, protože dnes máme knihu vlastní, knihu obsahově i graficky kvalitní. Nám, malokyšickým, je o to milejší, neboť přibližuje naši malebnou vesnici, ale i její často již zapomenuté lidi, jakož i její zajímavé okolí. Budu rád, když i vy, naši čtenáři, se nad přečtenými stránkami této „malokyšické knihy“ zamyslete a potom nám na ni, na její vydání sdělte „jakýkoliv“ svůj názor. Zajímavé myšlenky, či stanoviska rádi zveřejníme v Ozvěnách.

Jan Kuna, starosta obce

• • •

Informace z radnice

DOVOLUJI SI POZVAT VŠECHNY OBČANY NAŠÍ OBCE na ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA OBCE MALÉ KYŠICE, které se uskuteční výjimečně v pondělí 16. 2. 2009 od 18.00 hod. v restauraci LIKA v Malých Kyšicích. Jan Kuna, starosta obce
Zasedání bez koufe a nikotinu!

* **Program zasedání zastupitelstva obce dne 16. února 2009:** 1. Zahájení, 2. Návrh na odkoupení pozemku, 3. Návrh na schválení smlouvy o věcném břemenu, 4. Návrh na dodatečnou změnu rozpočtu 2008, 5. Usnesení, 6. Různé a diskuse, 7. Závěr.

* **Opomenutí plateb poplatků za stočné a odvoz domovního odpadu, ze psů.** Opětovně – tím co opomněli uhradit ve stanoveném termínu – připomínáme platbu uvedených poplatků, a to co nejdříve v úředních hodinách na obecním úřadu.

* **Nebezpečný a velkoobjemový odpad.** Sběr bude již tradičně prováděn na návsi a v areálu čističky, a to v neděli 19. dubna 2009 v době od 9.00 do 12.00 hodin. Sděluje se s časovým předstihem! Konání sběru bude ještě připomenuto na vývěsní tabuli v malokyšické Hlavní ulici, popř. v aktuálním čísle našich Ozvěn.

* **Oznámení.** Od 1. ledna 2009 servis kanalizace a čističky pro naši obec provádí VEOLIA VODA, Středočeské vodárny, a.s. Případné závady je možné hlásit přímo na dispečinku kanalizace - č. tel. 312 812 108.

* **K nepořádku v obci.** Majitelé psů se opětovně upozorňují na volné pobíhání nezajištěných psů, jakož i na povinnost úklidu psích výkalů. Sběrné koše na ukládání extramentů nejsou vůbec využívány, ale přitom výskyt psích výkalů je v obci znatelný.

* **Prodej knihy „NA KYŠICKÝCH CHALOUPKÁCH“.** Dne 30. ledna t.r. byl nakladatelem obci doručen dotisk této knihy, a to provedení vázané (tvrdé desky) s tmavozeleným tónováním písma a fotografií – cena za výtisk 250,- Kč (vhodné jako dárek) a provedení brožované (měkké desky) s černým tiskem písma a fotografií – zůstává původní cena výtisku 150,- Kč. Prodej knihy v úředních hodinách na obecním úřadě a v otvírací době v prodejné smíšeného zboží v Malých Kyšicích.

* **Letecký snímek obce Malé Kyšice.** Posledních pět snímků v zaletované folii o rozměru 40,5 x 28,5 cm, pořízených v květnu 2008, je ještě možné zakoupit na obecním úřadě. Cena 238,- Kč za snímek.

Za správnost: Jan Kuna, starosta obce

Milí spoluobčané, srdečně vás všechny zdravím. A když tak sleduji, kdo do Ozvěn píše (jen muži), dodala jsem si odvahy a za ženskou menšinu „na radnici“ se odvážím – občas – vám také napsat pár slov, vět, či celou stať. Ráda bych vás informovala o tom, co se děje na obecním úřadě, i když většinu těchto mých informací pravděpodobně již budete znát z jiných zdrojů. Já se budu snažit podívat se na tu, či onu věc pohledem zcela „ženským“. Třeba ten můj sloupek bude právě díky tomuto pohledu i pro vás zajímavý?

A teď trochu aktuálně! Nejdůležitější úkoly, které v současné době z pohledu obce řešíme a zabezpečujeme jsou vybudování a tím prodloužení kanalizačního řádu a zřízení vlastní mateřské školky v naší obci. Kanalizace je úkolem pro zastupitele-muže, proto vás o tomto úkolu bude jistě průběžně informovat náš starosta. Já jsem si vzala na starost školkou. Takže k jejímu zprovoznění nestačí jen korespondovat, ale i jednání a osobní účast na dotčených kompetentních úřadech. Momentálně „běhám“ na hygienu a přemlouvám tamní pracovníce, aby nám byl schválen např. počet dětí, které školku mohou navštěvovat, instalace osvětlení, větrání, vybavení šatny a umístění umývadel... a další náležitosti.

Promiňte, vlastně jsem vám nesdělila, kde by ta školka měla být umístěna! Mám před sebou zpracovaný projekt malých stavebních úprav v domě č.p. 35, který pro potřeby obce nabídli do pronájmu jeho vlastníci - manželé Novákové. A právě zde, po stavebních úpravách jak v interiéru, tak i v okolí by měl být realizován tento zastupitelstvem plánovaný záměr. Zajisté se ptáte, kdy bude zahájen provoz? Pokud se nám podaří vše potřebné pro provoz školky zajistit, tak snad stihneme její otevření od 1. září již tohoto roku. Dnes ještě nemohu zaručit, že se to stoprocentně podaří, ale dovolím si slíbit, že pro to udělám maximum.

Po přečtení právě vydané knížky „Na kyšických Chaloupkách“ jsem dostala nápad, ke kterému bych znala právě vaše stanoviska. Zamysleme se, kolik v minulosti bylo v obci různých dobrovolných spolků a zájmových organizací. V nich se naši předchůdci sdružovali, scházeli se na společných schůzích a akcích, společně tak trávili alespoň část svého volného času. Možná je můj nápad v dnešní uspěchané době naivní, ale ráda bych na tuto zapomenanou tradici navázala. Nebojte se, na sportovní ani divadelní kroužek se necítím, obnovení hasičů, to by měla být věc mužů, takže co v podmínkách naší obce zbývá? Napadá mě „ženský spolek“. Je to zatím jen takový pracovní název, ale vcelku vystihuje tento můj záměr. Ráda bych přispěla k tomu, aby se ženy v naší obci začaly občas setkávat a třeba společně i něco podnikat. Mohly by se zjara a v létě pořádat společné výlety do přírody, ať už pěšky, tak ty mladší i na jízdních kolech, kulturní výlety po okolí i někam dál. Nemělo by se zapomenout na děti a i pro ně průběžně připravovat zájmové akce. A zimní měsíce si zkrátit třeba přednáškami a besedami se zajímavými lidmi. Zatím jen a jen nápady, ale ráda věřím, že i vás nějaké myšlenky nebo snad návrhy k uvedenému námětu napadnou.

Budu ráda, když se se mnou o ně podělíte, proto vám dávám k dispozici svůj email katenablahova2005@volny.cz. Samozřejmě můžete využít naši schránku na obecním úřadě, kde jsem vám rovněž plně k dispozici. Mnohokrát děkuji, těším se na vaše nápady, podněty, návrhy.

Vaše mistostarostka

Kateřina Bláhová

Kresba Dalibor Vlach, Mladá fronta

ZAPOMENUTÝ TULÁK ŠIMA

(volně zpracováno podle vzpomínek Vlastimila Tvrdeka)

Dávno tomu, co údolím Kačáku chodil od vesnice k vesnici, od stavení ke stavení, ale i od chaty k chatě tulák Šima. Začínal někde v Doksech a končil u Dědkova mlýna. Přesně se neví odkud pocházel a jak znělo jeho křestní jméno. Otec pana Tvrdeka tuláka Šimu poznal po první světové válce; to mu mohlo být něco málo po třicítce. V té době se již toulal, měl být rozvedený; v manželství se měly narodit dvě děti: syn a dcera. O tom, co se v manželství stalo nikdy nemluvil. Na svoji dobu byl poměrně vzdělaný. Měl absolvovanou kvintu kladenské reálky. Kde byl po odchodu z reálky zaměstnan se neví. Uměl velice pěkně kreslit. Jeho kresby tužkou byly dokonalé. Nejraději kreslil rakouské vojáky; sám p. Tvrdek jich viděl několik. On tuláka Šimu poznal těsně po druhé světové válce, v roce 1945. Ani on však neví, jaké bylo jeho křestní jméno. Ti, kdo se s ním setkali ho oslovovali „pane Šimo“. Kamkoliv přišel, tak tam ztropil nějakou legraci, i když z pohledu současníků to byla postava spíše tragická než komická. Pan Tvrdek zavzpomínal, jak jmenovaný navštěvoval jejich chatu v Potepí, jak rozmlouval s jeho otcem. Někdy na něj doléhala tíha života. To býval střízlivý a ochotný ke sdílení svých životních osudů. Tehdy seděl na lavičce pod potepejským mlýnem, pod vysokými jasaný a s jeho otcem rozprávěl. Vzpomínal na své děti. Obě bydlely někde na severu, snad u Liberce ve vlastních domech. Často ho zvaly k sobě na návštěvu a on je skutečně navštěvoval. Mohl u nich žít trvale. Několikrát to zkoušel, ale nevydržel to nikdy déle než dva, tři měsíce. „Pak jsem musel odejít zpět sem do kraje a toulat se. Nevydržím na jednom místě. Tady je mi souzeno žít.“, říkával. Při jednom takovém setkání se rozpovídal o posledních chvílích života. Rozhovořil se také o sebevraždě, o svém vlastním konci života. Uvažoval o tom, jaký způsob ukončení života si dobrovolně zvolit....

Přišel rok 1948 a s ním i pro každého povinnost pracovat. Ti, kdo pracovat nemohli a neměli kde bydlet, tedy žebráci a tuláci, byli pochyťáni a nastěhováni do domovů důchodců. Stejný osud potkal i tuláka Šimu. Byl proti své vůli nastěhován do domova důchodců v Unhošti. Vydřel tam několik týdnů. Pak utekl. A ten útek se po několika týdnech opakoval. Opět ho chytili a potom znova utekl, ale už naposled. Když ho našli, bylo již pozdě. Oběsil se ... prý na drátě, jak si to předem naplánoval.

K tomu Vlastimil Tvrdek dodává: „Tak takový byl tulák Šima. Člověk, který nikoho nezarmoutil. Lidé ho měli rádi. Svými povedenými průpovídkami dodával lidem optimismu a rozdával radost. Jak se cítil on, zda byl šťastný nebo nešťastný, to nevíme. Pravděpodobně se cítil šťastný, alespoň po velkou část svého života. Nikdo neznal jeho duši. Nikomu do ní nenechal nahlédnout. A my, kteří jsme ho znali vzpomínejme na něj jako na člověka poctivého a milého. Zaslouží si to.“

Poznámka: Pisemný příspěvek V. Tvrdeka byl z důvodu nedostatku místa, ale i obsahově náplně našeho zpravodaje zkrácen. I tak se, ne jeho vinou, objevují některé nezodpovězené otázky. Pomineme-li absenci Šimových osobních dat – data a místa narození a úmrtí, tak nemáme prokázáno, zda přisloužel do Malých Kyšic, jak se zde traduje. Snad se jmenoval Antonín, ale ze které rodové větve Šimů potom pocházel? Věřím, že by někteří pamětníci mohli zavzpomínat a ještě více nám přiblížit tuto dříve svéráznou, ale dnes již zapomenutou postavu Unhoštska. Těšíme se na případná doplnění.

Miroslav Oliverius

Malokyšické OZVĚNY, zpravodaj obce Malé Kyšice, okres Kladno.
 Vydává: min. 4x ročně obec Malé Kyšice, IČO 00640557, prostřednictvím
 své Sociálněkulturní komise, ev. číslo MK ČR E17465. Toto číslo v nákladu
 200 výtisků bylo vydáno v Malých Kyšicích dne 6. 2. 2009. Neprodejně.
 Kontaktní adresa: Obecní úřad, Malé Kyšice, ul. Míru 72, 273 51 Unhošť.
 ou.malkysice@volny.cz www.malekysice.cz

